

[Bollerup Madsen.]

ind fra Siden. Landinspektøren spørger derfor, om jeg ikke tror, der er Mulighed for, at Sagen snart kan blive taget op til rationel Løsning, saaledes at der bygges et Dige for hele det oversvømmelsestruede Omraade. Alle de interesserede Lodsejere, der bor der inden for, maa saa naturligvis betale deres forholdsmaessige Part.

Det er den Ordning, der bør tilstræbes, men denne Ordning kan der ikke opnaas Enighed om. Jeg finder dette meget beklageligt, fordi der her ogsaa er Tale om store Beskæftigelsesmuligheder. Naar Højvandet sætter ind med fuld Kraft fra Vesterhavet, oversvømmes et Areal paa ca. 40 000 Tdr. Land inden for Fjordens egentlige Leje. Disse 40 000 Tdr. Land kan inddiges, indvindes og for store Deles Vedkommende blive til første Klasses Agerjord, idet meget af det er Marsk og ved Boniteringsprøver er fastslaaet at være af en særlig fin Kvalitet med rigeligt Kalkindhold. Men ikke nok dermed! Naar disse Arealer oversvømmes — og dette sker regelmæssigt hvert Aar —, saa bliver mindst lige saa store Arealer indenfor ogsaa vandlidende, idet Oplandsvandet da ikke kan faa Afløb paa Grund af den høje Vandstand i Fjorden, og derved nedsættes Dyrkningsværdien ogsaa for disse Jorder.

Ærede Medlemmer vil saaledes forstaa, at her er Tale om meget store Interesser og om en Opgave, der ikke kan løses uden Statens Bistand. Betydelige Dele af det nævnte Areal er allerede inddiget, saaledes at man kun skal sætte Pumpeværker til for at pumpe det tilstrømmende Oplandsvand ud, naar den høje Vandstand i Fjorden forhindrer det i at løbe ud gennem Kanaler og Sluser. Det gælder dog for en Del af disse Diger, at de ikke er tilstrækkelig stærke til at løse Opgaven fuldt ud, og her vil altsaa blive Tale om Udbedring og Forstærkning. Der er heller ikke Tvivl om, at Sagen er Statens Bistand værd, og adskillige Politikere har da ogsaa ved Besøg i de paagældende Egne udtalt deres Forbavselse over, at saa store Opgaver kunde forblive uløst. Jeg skal i denne Forbindelse med den højtærede Formands Tilladelse nævne en Udtalelse af den højtærede Statsminister efter et Besøg paa et saadant ikke-opdyrket Omraade. Den højtærede Statsminister udtalte i et Interview med „Nordjyllands Social-Demokrat“:

„Hvor kan man lade saadanne Opgaver ligge uløste i en Tid, hvor Landbruget trænger til alle de Indtægter, det kan faa, og hvor der gaar Tusinder

af Mennesker, der ikke kan finde Beskæftigelse!“.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte ved samme Lejlighed, at naturligvis var den Sag saa betydelig, at den fortjente nærmere Undersøgelse, man maatte have Klarhed over, hvilke Interesser der her forelaa; og den forhenværende Trafikminister, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, udtalte ligeledes sin store Interesse for Sagen. Hos Finansudvalget, der under et Besøg i Aalborg ogsaa beskæftigede sig lidt med Sagen — ved hvilken Lejlighed jeg fik Lov til at give Oplysning om Interesserne —, sporede ogsaa stærk Interesse for denne Opgave. Vandbygningsdirektøren sagde god for som en Begyndelse forsøgsvis at opdyrke et Areal paa ca. 1 700 Tdr. Land, hvoraf Staten ejer Halvdelen. Denne Plan er ogsaa stærkt anbefalet af Hedeselskabet og tillige af en Række Arbejdsorganisationer langs Fjorden, der har fremsendt Anmodning til Landbrugsministeren om at faa Sagen optaget; det er naturligvis beskæftigelsesmaessige Interesser, der her gør sig gældende.

Mange andre har udtalt sig til Fordel for Planen, men alligevel er det en Kendsgerning, at Beboerne ikke tør binde an med Opgaven. Jeg peger derfor paa en anden Udtalelse i denne udmærkede Betænkning. Udvalget foreslaar nemlig Arbejdet fortsat i en ny Digekommission, der skulde tage sig af Arbejdets nærmere Udformning og Igangsættelse. Udvalget har ganske rigtigt haft Opfattelsen af, at her er Tale om en saa stor Opgave, at Beboerne ikke selv var i Stand til at organisere det fornødne Samarbejde, paatage sig Fremskaffelse af de nødvendige Projekter o. s. v. Her er paa sine Steder Tale om flere Tusinde Tønder. Land i sammenhængende Omraade, fordelt over flere Kommuner og flere Amter; alene Ordningen af den fælles Betalingsform er derfor et stort Problem. En saadan Kommission med Beføjelse til, i Lighed med de mere lokale Landvæsenkommissioner, at afgøre Sagerne er ogsaa stærkt ønsket af den interesserede Befolkning i Limfjordsegnene, og der er ved flere Lejligheder givet Udtryk derfor. Jeg tror heller ikke, det er muligt uden en saadan Kommission at faa Gang i Tingene. Kommissionen skal ikke blot virke vejledende og opmuntrende, den skal ogsaa have Myndighed til at træffe en Afgørelse, og man sikrer ved en saadan Kommission for Limfjordsegnene og direkte tilgrænsende vandlidende Arealer en ensartet og hurtig Behandling. Mange af Planerne griber direkte ind i hinanden.